

Märtsikuus ilmub kaks numbrit!

Eluläte

EELK Kadriina Katariina koguduse häälekandja

Nr 76 märts 2022

tasuta

Sõna

**Armastage tõtt ja rahu!
Sk 8:19**

Möte

Märtsikuu juhtsõna käib meie praeguse eluhetke kohta väga täpselt! Ärevatel aegadel tuleb eriti silmas pidada tõe, mis kooskõlas kõigi jumalike ja inimlike seadustega, et hoida selged oma tõekspidamised. Ja rahu! Rahu on meile kõigile väga vaja! Rahu on vaja Ukrainale; rahu on vaja meilegi. Eelkõige vajame sisemist rahu. Seda saab leida tehes oma palveid, lugedes Pühakirja, osaledes jumalateenistustel. Kirik on endiselt olemas ja tegutsemas, ja kindlasti on väga palju neid, kes praegu ei lakka palvetamast rahu pärast, uskudes ja lootes, et Jumal ei jäta kedagi. Seda teeme meiega oma kirikus ja kodudes. „Armastage tõtt ja rahu!“

Palve

Hea Jumal, palume jätkuvalt rahu pärast Ukrainas ja kogu maailmas. Sinu Poja, Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi! Aamen

Paastuaja jumalateenistused toimuvad leerimajas

Samuti on paastuaja teenistuste kord veidi teine: jumalateenistus algab pihimeditatsiooniga ja teenistuse käigus on soovijatel võimalik palvetada koos vaimulikuga omaette ja eraldi.

Koguduse õpetaja võtab ka vastu palvesoove mlikson@gmail.com või tel 53458594. Privaatsus on garanteeritud.

Õpetaja on valmis pihti vastu võtma igal ajal. Pihisoovi aeg tuleb eelnevalt kokku leppida.

Anglikaani kiriku tekkeloost ja Erasmus Rotterdamist.

Ühest olulisemast anglikaani taustaga autorist, Philip MacDonaldist on Elulätte veergudel juba veidi juttu olnud, kuid anglikaani kiriku tekkeloost on veel teisigi põnevaid isikuid, keda võiks meie lugejatele pisut tutvustada. Henry VIII-nda poolt heaks kiidetud ja Inglismaa riigikirikuks nimetatud anglikaani kirik sai ajaloos üsna tuntuks oma abieluseaduste ja aktiivse religioonipoliitika tõttu. 1509 aastal troonile saanud kroonprints Henry VIII-s oli lisaks heale filosoofia tundmisele lootustandev diplomaat, kes kiriku asjades palju kaasa rääkida sai. Noort kroonprintsit külastas tihti teoloogiadoktor ning preester Erasmus Rotterdamist, kes oli võlutud tema vaimuannetest, tema rüütelikust kasvatuses ja huvist usundiloo vastu niivõrd, et pühendas tulevasele kuningale oma mastaabse filosoofilise teose pealkirjaga „Narruse kiitus“. Ajapikku sai Erasmusest kuninga usaldusisik, kes kinkis valitsejale 1519 aastal Uue Testamendi kreeka keeles, mille kallal oli ta kõikide filosoofiliste teoste kirjutamise kõrvalt viis aastat vaeva näinud. Teadaolevalt on see tänapäevani vanim kreekakeelse Uue Testamendi väljaanne. Erasmus nõuanded ja teosed jäid anglikaani kiriku mõttelugu mõjutama ka järgmisteks aastakümneteks. Kuninga nõuandjana keskendus Erasmus just inimlikkuse väljatoomisele, selgetele eesmärkidele, Pühakirja tundmisele ja selle tähtsusele inimese usuelus, see tähendas omakorda seda, et ilma usuta oleks kogu kristlik elu tühine. Järgnesid teosed: „Renessansi kirjanduse antoloogia“ ja „Usalduslikud kõnelused.“ Erasmus töötas pikki aastaid Piibli maade kaartidega, kuid surma tõttu jäigi kaartide kogu avaldamata.

Meie koguduse raamatukogu täienes selle aasta algul National Geographicu poolt väljaantud uuema Piibli atlasega, mida kõikidel soovijatel on võimalik laenutada ja lugeda. Selleks palume pöörduda koguduse õpetaja poole. (Järgneb...)

Pilk ajalukku.

PHILIP MACDONALD:
Mind paneb kirjutama usk...

III osa

Esimese Maailmasõja järel teenis Philip MacDonald Suurbritannia ratsaväes. Tema anglikaani kiriku taustaga vanaisa Georg MacDonald oli kirjutanud palju kristlik-romantilisi luuletusi ning näitlejannast ema Constance käis jumalateenistustel igal puhapäeval.

MacDonald oli 1935. aastaks saanud edukamaks kirjanikuks kogu Inglismaal, enamasti keskendus ta edaspidi üha enam eetilisele ja piibllilisele ainekule. Vanaisa Georg MacDonaldi jälgedes edasi liikudes õnnestus Philip MacDonaldil viia edukalt anglikaani kiriku maailmavaade inglise ilukirjandusse, sõnadega, et teda paneb kirjutama usk. 1950. aastaks olid ajad aga muutunud ärevaks ja ta otsustas kirjutamisest veidi puhata. Populaarsus ei tähendanud kunagi MacDonaldile eriti palju, ta jätkas sidest kirikuga ka pärast ilukirjandusest tagasitõmbumist.

27. veebruaril 1959 aastal tunnustas inglise kuninganna teda romaani „Adrian Messengeri nimekirj“ avaldamise eest. Anglikaani kirikule jäi MacDonald truuks elu lõpuni. Philip MacDonald kirjutas ilukirjanduse kõrval tele- ja raadiosaadete stenaariume ja osales aktiivselt kiriku heategevustöös. Eriliselt panustas ta töösse orbudega. (Lõpp)

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule „Pihlakavärvide aeg“

V osa

Joonas Pihlakas, Nõgesnõmmelt, nii teda kohalikus külas vähemasti teati, mõistis peagi, et suheldes Toitsi suguse kutiga, tuli olla ettevaatlik ja valvel. Suurem jagu vanaisa kirstus sorimise operatsioonist oli Ummelas ju hea meelega kaasa teinud, aga mis siis nüüd edasi pidi saama? Joonasel oli korruga väga piinlik, nii oma isa Vahuri, kui vanapapa Eedi ees. Vanemad inimesed vist ei armasta, kui nende ammused saladused nii ootamata päevavalgele tuuakse. Ta mõtles olukorra üle järele, kõndis oja äärde ja suunas oma pilgu selle teisele kaldale. Siin Nõgesnõmme küla ainukesel nimega tänaval, oli möödunud kogu ta teadlik lapsepõlv ja võimalik, et ka vanapapa ning isa oma. Nüüd aga olid asjad ja suhted nii sassis nagu nad üldse ei oleks tohtinud olla. Mida ta pidi tegema? Kas poisikeste tempudest, milles ta tahes tahtmata osaline oli olnud, võis tulla mingi tõsisem jama? Sellele mõeldes tõusis talle klomp kurku. Kuidagi liiga rahutu, oli see maailm, tema epilepsiahaige noormehe jaoks, kes ometi ei igatsenud muud kui elada. Ta mõtles sellele, mida arvaks isa tema suhtlusest Toivoga, kui ta vaid kõike teaks. Millise pilguga vaataks ta isale otsa siis? Kas isa üldse veel sõandaks siis pojaga rääkida. Härra Tunglaga olid lood aga hoopis teised, sugulus temaga ei tähendanud Joonas Pihlakale praegusel hetkel mitte midagi. Veresugulus, jah, selle sõna tähedust oli ta oma peas ju varemgi analüüsinud, aga mingeid erilisi tundeid see temas küll praegu ei tekitanud. Üldse oli vana Reaalaine kohmakas, matemaatikast ja füüsikast üdini läbiimbunud mehike, keda oma suure ja paksu Piibli lugemisel võis pigem veidrikuks, kui õpetajaks pidada. Muidugi, oli akadeemikust mehel palju suurem kogemustepagas ja Joonas tunnistas, et tal oli härra Tungla ees isegi

mingi teatav aukartus, aga kõik see tundus praegu nii teisejärguline, nii, nii mõtetu.

Inimene võib ju elus paljugi tahta ja soovida, aga kui ta selleks ise midagi ära ei tee, siis seisabki kõik ühel paigal. Suunata aga oma mõtteid selles suunas, et vanahärrasse kuidagi soojemalt suhtuda, seda Joonas paraku veel ei osanud. Vanaonu või mitte, aga siin Nõgesnõmmel armastati hoida madalat profiili, ei räägitud palju, ei küsitud. Piisas mõnikord tervitamisestki. Mingisuguse segase tundega mõtles Joonas seal oja kaldal ka Diinale. Silmis oli küll sellel tütarlapsel nii palju energiat, et Joonas teda mõnikord lausa kadestas, aga sisemiselt katki ei olnud mitte tüdruk vaid poiss ise. Täitmatu süda võis sel piigakesel olla, mõtles noormees, just selline, mida tema Joonas, oleks vägagi tundma õppida tahtnud.

Teiselt poolt oja kallast lendas paar naerukajakaid kiljudes kaasiku poole. Noormees märkas seda alles siis, kui oli kodutänavast ja hoovist üsna kaugele jõudnud. Joonas tahtis ka praegu väga lind olla, selline, kes liueldes võib lennata kõrge laotuse poole.

Kui palju on siis inimese unistustel lubatud meie mõtetes arenda, kasvada ja kuhu luua ning kas neid unistusi teab ka Jumal taevas? Varjamatu pingega võis Joonas öelda, et ta ei mõistnud sellest elust veel midagi, aga just seesama sündmus siin Nõgesnõmmel oli pannud ta elule küsimusi esitama. Selliseid küsimusi, mis olid pigem igavikulised kui argised. Kajakapaar tiirutas endiselt oja kohal. Joonas hammustas huulde, miski ütles talle, et ka linnud võivad tajuda teistsugust maailma, sellist, mida näeb vaid sealt ülevalt pilvede kohalt.

Järgneb

